

tjent, og Byen blive fri for den Fare, som den vil blive udsat for ved ikke at komme i Jernbane-forbindelse med en Del af sit Opland. Man har imidlertid troet, at en saadan Forlængelse af Banen paa 2 Mil, som vilde være en Følge deraf, ikke vilde være heldig, og at man i fornødent Fald hellere maatte se at berolige Skjælsfjærs maasse ikke ganske uberettigede Angstelse ved at foreslaa en Jernbane fra Flakkebjerg til Skjælsfjær, hvilket jo maatte under Udviklingen af vore Forsvarsforanstaltninger, navnlig Anlægget ved Agerøssund, vil være nødvendigt. — Banen agtes naturligvis anlagt med samme Typer, som ere tilstede paa de øvrige sjællandske Baner, og den vil medføre en Beføstning af 1,960,000 Kr. Den vil blive omtrent 5 Mil lang; foruden Bygningen af Banen bliver det jo nødvendigt at foretage betydelige Udvidelser paa Stationerne baade ved Næstved og Slagelse, hvortil de ogsaa uden denne Jernbane for en stor Del vilde trænge. Disse Udvidelser ville beløbe sig for Slagelses Vedkommende til ikke mindre end 463,500 Kr. og for Næstveds Vedkommende til 264,000 Kr. Til Banens Forsyning med Driftsmateriel, Inventarium, Redskaber samt Prøvefarter vil der dernæst efter Overslaget medgaa et Beløb af 720,000 Kr. Den hele Udgift ved Baneanlægget vil derved løbe op til 2,687,500 Kr., og deraf formenes at kunne finde Anvendelse i Finantsaaret 1882—83 et Beløb af indtil 1 Million.

Formanden (Rrabbe): Exemplarer af det fremsatte Lovforslag ville blive omdelte.

Da Finantsministeren ikke i Diebliffet er tilstede, lader jeg foretage den 4de paa Dagsordenen opførte Sag.

Man gif derpaa til:

Anden Behandling af Forslag til Lov angaaende Oprettelse af en Kreditforening af Grundeiere i Kjøbenhavn og Omegn.

(1ste Behandling findes i Tidenden Sp. 526—27. Udvalgets Betænkning findes i Tillæg B. Sp. 67—70.)

Udenfor Betænkningen var der ikke stillet noget Vædringsforslag.

De stillede Vædringsforslag, Lovforslagets Paragrafer og Spørgsmaalet om Sagens Overgang til 3die Behandling sattes under Forhandling under Et.

Ordføreren (Larsen): Aarsagen til dette Lovforslags Fremkomst ligger i, at de allerede bestaaende Kreditforeninger for Kjøbenhavn ikke have benyttet sig af den Ret, de have til at give Laan af indtil tre Femtebele af Eiendommens Taxationsværdi, men mere og mere have begrendset Laanenes Størrelse saaledes, at for Østifternes Kreditforening ublaanes i Gjemmensnit kun indtil 42 pCt. af Taxationsværdien. Dette er ganske naturligt for ældre Kreditforeninger, thi det følger af sig selv, at naar en indbyrdes Forsikringsanstalt, som jo en Kreditforening er, har naaet en saadan Udstrækning, har faaet saa mange Panter, at Risikoen er rimelig fordelt, kan den ikke være interesseret i, at der optages nye Medlemmer, med andre Ord, at der paadrages ny Risiko. Det er naturligt, at de ældre Foreninger blive mere og mere forsigtige, men paa den anden Side er det sikker, at det er til Skade for Laansøgerne; thi naar en Eier af en Eiendom kun kan faae et Laan af indtil to Femtebele af Eiendommens Værdi, nødes han som oftest til at søge sekundære Prioriteter andre Steder. Han er da mest henvist til Private, men der ere Laanene for det Første dyrere, omstændelige og jo ogsaa usikre. Denne Omstændighed har medført Trang til en Kreditforening, der vilde gaa noget videre i Laanenes Størrelse end de bestaaende Foreninger. At en saadan Trang foreligger, er der ingen Tvivl om. Den høitærede Indenrigsminister er sikker paa, at Trangen findes; i det andet Thing har man heller ikke draget det i Tvivl, og Sagens Natur taler i Virkeligheden for, at der er Trang tilstede til at komme de Laansøgere imøde, der attraa sekundære Prioriteter, som ere faste, og paa rimelige Vilkaar. Denne paatænkte Forening forlanger ikke andre retlige Begunstigelser, end de tidligere Foreninger have havt. Som bekjendt ere disse Begunstigelser følgende: At Foreningens Obligationer kunne udstedes og transporteres uden Stempel, at Rettergangsmaaden er langt simplere end i almindelige Tilfælde, dernæst, at der maa tages høiere Rente end 4 pCt., og endelig, at Umyndiges Midler maa anbringes i Foreningens Obligationer. Da det jo ikke er Meningen, naar Lovgivningsmagten bemyndiger Regjeringen til at meddele disse Begunstigelser, at Lovgivningsmagten eller det Offentlige paatager sig nogen moralsk Garantiforpligtelse overfor det Publikum, der benytter en saadan Forening, er det en Selvfølge, at naar Formaalet erkjendes at være godt, og naar det erkjendes, at der er Trang til en sly Forening, kan der ikke fra det Offentliges Side være Noget tilhinder for, at den træder i Kraft. Foraauidt er der altsaa ingen Uenighed mellem Udvalget og den høitærede Indenrigsminister. Uenigheden dreier sig kun om, hvortidt det er rigtig, at vi vedblivende tillade, at Umyndiges Midler faae Plads blandt de Be-